

ΚΕΡΙ ΜΠΑΡΝΕΛ

ΜΟΝΟΚΕΡΟΙ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ
ΧΑΜΕΝΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μονόκεροι 1: Ο χάρτης της χαμένης μαγείας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Unicorn Seekers: The Map of Lost Unicorns

Από τις Εκδόσεις Scholastic, Λονδίνο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Cerrie Burnell**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιούλικα Σαμαρά

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Cerrie Burnell, 2022

© Εξωφύλλου: Lucy Fleming, 2022

© Εικονογράφησης: Dave Williams, 2022

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5172-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5173-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr

ΚΕΡΙ ΜΠΑΡΝΕΛ

ΜΟΝΟΚΕΡΟΙ

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ
ΧΑΜΕΝΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

Στην Αμελί και σε όλους τους φίλους της, που βρήκαν
κάτι μαγικό στο Κρίσταλ Πάλας Παρκ

Από το ημερολόγιο της Αραμίντα Λανγκ 21 Μαΐου 1918, Ρώμη, Ιταλία

Από τότε που υπάρχουν όνειρα και κεραυνοί υπάρχουν και μονόκεροι.

Ξέρω, από τα πολλά ταξίδια που έχω κάνει και από τους χαρισματικούς προστάτες που γνώρισα σε αυτά, ότι για πρώτη φορά μονόκερο ονειρεύτηκε ένα παιδί πολύ πολύ πολύ παλιά, τον καιρό της Θύελλας και της πλημμύρας, του εκότους και του θάρρους. Τότε που οι άνθρωποι και τα άλογα ζούσαν αρμονικά.

Τη νύχτα που γεννήθηκαν για πρώτη φορά μονόκεροι μαινόταν μια τρομακτική καταιγίδα και οι άνθρωποι κρύβονταν στα δάση και στις σπηλιές τρομαγμένοι.

Στις πιο μακρινές γωνιές του κόσμου, εννέα ατρόμητα παιδιά είχαν χαθεί σε απάτητες κορυφές, σε βαθιές κοιλάδες και σε ανεμοδαρμένες ακτές. Τίποτα δεν τα προστάτευε από τον καιρό, πέρα από τα άλογά τους. Ο κόσμος είχε εκοτεινιάσει επικίνδυνα, η βροχή μαστίζωνε το χώμα και το ουρλιαχτό του ανέμου ζέσκιζε τον ουρανό. Τα άλογα προχωρούσαν μπροστά για να προστατεύουν τα παιδιά.

Και ζαφνικά, μέσα σε μια στιγμή, ένα πεφταστέρι γλίστρησε από τον ουρανό και χωρίστηκε σε εννέα αστραφτερά κομμάτια.

Κάθε παιδί ευχήθηκε με όλη την αγάπη που χωρούσε η μικρή καρδιά του που βροντοκοπούσε σαν τρελή να βγει ασφαλές το άλογο του από την καταιγίδα. Και όταν έπεσε ο κεραυνός, κάθε άλογο απέκτησε για πάντα ένα κέρατο από κόκαλο και αστροφεγγιά, μαζί με τη μαγική δύναμη του κεραυνού.

Τα «Άλογα της Καταιγίδας», όπως τα ονόμαζαν, ζουν από τότε ηλίας. Αναπαύονται δίπλα στις φεγγαρόλουστες όχθες της λίμνης τα μεδάνυχτα, διασχίζουν καλπάζοντας την αστραφτερή άμμο της ερήμου, ορμούν στα βαθιά κύματα του ωκεανού και χορεύουν κάτω από τη λάμψη εκατομμυρίων αστραφτερών φεγγαριών. Διότι οι μονόκεροι, που γεννήθηκαν από την καταιγίδα και από το φως των αστεριών, είναι ασφαλώς πλάσματα της νύχτας.

Αλλά ο κόσμος έχει αλλάξει τόσο πολύ από τη Νύχτα του Πεφταστεριού και κάποια στιγμή οι άνθρωποι έπαψαν να πιστεύουν στη μαγεία. Κι έτσι, οι μονόκεροι έγιναν αόρατοι για εμάς.

Είναι ακόμα εδώ, φυσικά, αλλά εμφανίζονται κυρίως στα όνειρά μας και τότε εμείς ζυγνάμε νιώθοντας το άσχημα της ελπίδας ή έχοντας την ικανότητα να βλέπουμε τα πράγματα πιο καθαρά.

Κι όμως εξακολουθούν να υπάρχουν κάποιοι δισευρέτοι και πολύ ιδιαίτεροι άνθρωποι, οι οποίοι μπορούν ακόμη να

δουν μονόκερους. Ορισμένοι δε βυειδητοποιούν ποτέ πως έχουν αυτό το χάρισμα και περιπλανιούνται στον κόσμο πιστεύοντας βιωπηρά στη μαγεία – μια αίσθηση ότι υπάρχει κάτι περισσότερο σε αυτόν τον κόσμο από όσα μπορούν να δουν. Κάποιοι άλλοι υπήρξαν αρκετά τυχεροί και είδαν στα κλεφτά έναν μονόκερο όταν ήταν παιδιά και από τότε δεν έχουν σταματήσει να τον αναζητούν. Άλλοι πάλι, όπως εγώ, ανακάλυψαν το χάρισμά τους πολύ αργότερα στη ζωή τους και νιώθουν απέραντη ευγνωμοσύνη για το θαύμα αυτό.

Αυτοί οι άνθρωποι – οι περισσότεροι κυρίως παιδιά – είναι οι Προστάτες των Μονόκερων. Και αν διαβάσετε αυτό το κείμενο στο ημερολόγιό μου, υπάρχουν πολλές πιθανότητες να είστε κι εσείς ένας από αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΦΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΟΥΠΟΥΛΑ

Στην αχανή πόλη του Λονδίνου, όπου ο ουρανός μπορεί να μετατραπεί από το πιο απέραντο γαλάζιο στο πιο ασημόχρυσο γκριζο μέσα σε μια στιγμή, όσο διαρκεί το πετάρισμα των βλεφάρων ενός ονειροπόλου, λίγο πιο νότια από τον μεγάλο ομιχλώδη ποταμό που διασχίζει την πολύβουη καρδιά της πόλης και δίπλα σε ένα υπέροχο πάρκο με πυκνές πράσινες φυλλωσιές ζούσε ένα κορίτσι που λεγόταν Ελοντί Λάιτφουτ.

Κάθε πρωί, από τα ψηλά παράθυρα του διαμερίσματος του δεύτερου ορόφου όπου ζούσε η Ελοντί με τον μπαμπά της (και μερικές φορές και με τη μαμά της –τη Μαμόν, όπως τη φώναζε– που έλειπε συχνά από το σπίτι επειδή δούλευε για έναν διάσημο οίκο μόδας στο Παρίσι) το φως του ήλιου έμπαινε ορμητικό. Εκείνο το συγκεκριμένο πρωινό, η Ελοντί ανοιγόκλεισε τα νυσταγμένα καστανά της μάτια, σηκώθηκε με έναν πήδο από το κρεβάτι και άρπαξε τη φούξια βούρτσα της.

Τα μαλλιά της, που τα είχε πάρει από τη μαμά της, ήταν σαν φωτοστέφανο από σγουρά μπουκλάκια που τινάζονταν και αναπηδούσαν γύρω από το πρόσωπό της. Η Ελοντί λάτρευε κάθε της μπουκλα όπως το δέντρο λατρεύει τα φύλλα του, αλλά το βούρτσισμα δεν ήταν πάντοτε εύκολη υπόθεση. Η Ελοντί έκανε μια γκριμάτσα και άφησε ξανά τη βούρτσα στην ξέχειλη βιβλιοθήκη της και άρχισε να ετοιμάζεται σιγά σιγά για το σχολείο. Το μυαλό της όμως έτρεχε σε ηλιόλουστες ονειροπολήσεις για τα καινούρια κόλλα που θα έκανε με τα πατίνια της και τις λαχταριστές γεύσεις που θα δοκίμαζε στα κρουασάν της.

«Φεύγουμε σε έξι λεπτά, Ελ. Είσαι έτοιμη;» ακούστηκε η ζωνρή φωνή του μπαμπά της.

Η Ελοντί επανήλθε στην πραγματικότητα. Είχε περάσει η ώρα κιόλας;

Ο μπαμπάς της Ελοντί, ο Μαξ, είχε την καντίνα Φτερά και Πούπουλα, που σέρβιρε καφέ και άλλες λιχουδιές στο υπέροχο πάρκο με τις πυκνές πράσινες φυλλωσιές ακριβώς απέναντι από το διαμέρισμά τους. Κάθε μέρα σηκωνόταν έξι λεπτά μετά την ανατολή του ήλιου και ξεκινούσε να φουρνίζει κρουασάν με αμυγδαλοβούτυρο, να στολίζει με γλάσο χωρίς ζάχαρη τα μπισκότα

βρόμης και να ετοιμάζει λιχουδιές χωρίς γλουτένη αλλά και αφράτα ψωμάκια με σοκολάτα για ολόκληρο το Νότιο Λονδίνο.

Ήταν όλα χρονομετρημένα με ακρίβεια και αυτό σήμαινε ότι η Ελοντί και ο μπαμπάς της έπρεπε να φύγουν από το σπίτι ακριβώς μία ώρα μετά το ξύπνημα. Η Ελοντί κοίταξε το ρολόι με τις φάσεις του φεγγαριού στον τοίχο του υπνοδωματίου της. Είχαν περάσει ήδη έξι λεπτά και δεν είχε κάνει ακόμα τίποτα!

Άρχισε να τρέχει στο δωμάτιο πανικόβλητη. Άρπαξε ένα βιολετί σκράντσι και προσπάθησε να πιάσει τα μαλλιά της ψηλό κότσο, αλλά μερικές ατίθασες μπούκλες το έσκασαν. Η Ελοντί τα παράτησε και κάθισε στο κρεβάτι της ηττημένη.

Κάτι τέτοιες στιγμές η μαμά της της έλειπε περισσότερο από ποτέ.

Και όχι επειδή η Μαμόν ήταν ηρωίδα σε περιπτώσεις έκτακτης κομμωτικής ανάγκης ή επειδή είχε τον τρόπο της να μην πανικοβάλλεται ποτέ, ακόμα και αν είχαν αργήσει. Της Ελοντί απλώς της έλειπε. Της έλειπε η φωνή της όταν τραγουδούσε στην κουζίνα, η μυρωδιά της επιδερμίδας της (που μύριζε πάντα τριαντάφυλλο), το ανάλαφρο γέλιο της.

«Συγγνώμη, Μαμόν», ψιθύρισε. Τινάχτηκε απότομα από το κρεβάτι και άρπαξε ένα μικρό σκουριασμένο βαζάκι από το πίσω μέρος της βιβλιοθήκης της που ξεχειλίζει από βιβλία.

Ήταν η αγαπημένη κρέμα της μαμάς της. Κανένας δεν ήξερε από πού ακριβώς είχε προέλθει, κάποτε όμως ανήκε στην προγιαγιά της Ελοντί, στην Ελίζντε Λιόν. Η Ελοντί κανονικά δεν έπρεπε να χρησιμοποιεί τη «μαγική κρέμα», όπως την

έλεγε όταν ήταν μικρή. Της το είχε πει η μαμά της. Αλλά ο χρόνος κυλούσε και δεν μπορούσε να κάνει άλλη μια φορά τον μπαμπά της να καθυστερήσει στη δουλειά.

Το βαζάκι είχε το χρώμα της σκουριάς και του ασημιού και έμοιαζε πανάρχαιο. Στο καπάκι είχε χαραγμένο ένα μυθικό φτερωτό άλογο και ήταν τόσο σφιχτά κλεισμένο, που η Ελοντί χρειάστηκε να βάλει όλη της τη δύναμη για να το ξεβιδώσει. Όταν επιτέλους τα κατάφερε, η μυρωδιά ήταν τόσο υπέροχη, που μια εισπνοή και μόνο την έκανε να νιώσει γεμάτη ελπίδα.

Στην αρχή το δωμάτιο πλημμύρισε από τη μυρωδιά της βροχής ένα καλοκαιρινό απομεσήμερο, μετά ακολούθησε η αφιά, αλατισμένη ανάσα του ωκεανού και τέλος η βιαστική τσιμπιά της παγωνιάς. Και υπήρχε και κάτι ακόμα που η Ελοντί δεν μπορούσε ακριβώς να το περιγράψει... Η μυρωδιά του φεγγαρόφωτος; Δεν ήταν βέβαιη.

Η Ελοντί έκλεισε τα λαμπερά καστανά της μάτια και άφησε το άρωμα να την παρασύρει. Ένιωσε να την αγγίζει μια ζεστή χρυσή λάμψη καθώς οι ήχοι έξω από το

παράθυρο του δωματίου της σταμάτησαν και ο μόνος ρυθμός ήταν ο χτύπος της καρδιάς της: αργός και σταθερός σαν το ποδοβολητό από τις σπλές αλόγου.

Άρχισε η καρδιά της να χτυπάει πιο γρήγορα; Επειδή ο ήχος έμοιαζε να γίνεται πιο ταχύς, λες και κάτι γρήγορο και γεμάτο χάρη έτρεχε προς το μέρος της.

«Ελ;»

Η Ελοντί ανοιγόκλεισε τα μάτια και κοίταξε το ρολόι πανικόβλητη, αλλά οι δείκτες δεν είχαν κουνηθεί παρά ελάχιστα.

«Είμαι σχεδόν έτοιμη, μπαμπά!» φώναξε. Έπιασε μια απειροελάχιστη ποσότητα «μαγικής κρέμας» και την πέρασε βιαστικά στις μπούκλες της.

Η κρέμα ήταν πάντα παγωμένη όταν την άγγιζε, σαν να συγκρατούσε ακόμα την ανάμνηση του χιονιού, όμως στα χέρια της ζεσταινόταν σαν μέλι. Ήταν λες και τη στιγμή που άγγιζε τα μαλλιά της Ελοντί οι μπούκλες της να γίνονταν πλοκάμια που έλαμπαν και άστραφταν και υπάκουαν σε όλες τις εντολές της. Ίσως ήταν η μυρωδιά της κρέμας που την έκανε να νιώθει πιο κοντά στη μαμά της και να θυμάται πόσο λάτρευε εκείνη τις υπέροχες μπούκλες της. Χαμογελώντας από ευτυχία, μάζεψε τα μαλλιά της ψηλά, έκλεισε το πολύτιμο αρχαίο βαζάκι και το έκρυψε πάλι στη βιβλιοθήκη. Έπειτα, έπιασε την τσάντα του σχολείου, πέρασε τα πατίνια της με τα κορδόνια στα χρώματα του ουράνιου τόξου στον ώμο της και έτρεξε βιαστικά στην κουζίνα που μύριζε προ-

ζύμι για να βοηθήσει τον μπαμπά της να φορτώσει τα φαγώσιμα στην καντίνα.

Κατέβηκαν τα σκαλιά που έτριζαν με τα χέρια γεμάτα φρεσκοψημένες μπαγκέτες, βαζάκια με τζίντζερ τουρσί και αστραφτερές μαρμελάδες φρούτων, καλάθια γεμάτα βουτυρένια ζεστά κρουασάν, κουτιά με μπισκότα κεράσι, στοίβες με σταφιδόψωμα και ψωμάκια σοκολάτας και μπουκάλια με γάλα αμυγδάλου και καρύδας.

Η Ελοντί κράτησε την αναπνοή της καθώς περνούσαν μπροστά από το διαμέρισμα των Σινγκ στον πρώτο όροφο, για να μην ξυπνήσει την αξιαγάπητη κυρία Σινγκ που ήταν ογδόντα έξι ετών! Σφίγγοντας στην αγκαλιά της ένα καλάθι γεμάτο ψωμάκια, έσπρωξε τη λαμπερή γαλάζια εξώπορτα και αντίκρισε ένα καλοκαιρινό πρωινό του Ιούνη ηλιόλουστο και γεμάτο απ' το τραγούδι των πουλιών.

«Τέλειος καιρός για κρουασάν!» αναφώνησε ο μπαμπάς της.

Η Ελοντί ρόλαρε τα μάτια της. «Κάθε μέρα το ίδιο λες», αναστέναξε καθώς διέσχιζαν τον σχεδόν άδειο δρόμο και περνούσαν από την ελαφρώς σκουριασμένη πόρτα του πάρκου χωρίς να τους προσέξει κανένας, εκτός από την κακιασμένη μονόφθαλμη γάτα των Σινγκ, τον Πειρατή.

Η Ελοντί λάτρευε αυτή την ώρα της ημέρας, όταν όλα έμοιαζαν πιθανά. Η λίμνη του πάρκου αντανakλούσε τα χρώματα του φθινοπώρου, η πρωινή δροσιά άστραφτε

πάνω στα μικροσκοπικά αγριολούλουδα και στο αγνό φως του πρωινού η Ελοντί μπορούσε να φαντάζεται ότι τα αρχαία αγάλματα που βρίσκονταν διασκορπισμένα στο πάρκο ήταν αληθινά.

Η καντίνα Φτερά και Πούπουλα ήταν παρκαρισμένη ακριβώς πίσω από τη λίμνη, κάτω από δυο παλιές βελανιδιές που έμοιαζαν πραγματικά σοφές. Η καντίνα ήταν αποκλειστικά βίγκαν και πουλούσε με περηφάνια τις καλύτερες φυτικές λιχουδιές στην περιοχή νότια από το ομιχλώδες ποτάμι. Για να το τονίσει αυτό, ο Μαξ είχε βάψει την καντίνα με χρώμα πράσινο ανοιχτό, σαν τα φτερά των μικρών παπαγάλων που ζούσαν στις βελανιδιές. Η Ελοντί και οι καλύτεροί της φίλοι το είχαν διακοσμήσει με πολύχρωμα μεταλλικά γλυπτά που απεικόνιζαν τροπικά λουλούδια και φυτά.

Η Ελοντί άφησε τα καλάθια και τα κουτιά που κουβαλούσε και άνοιξε την πόρτα της καντίνας, ενώ η μυρωδιά του φρεσκοκομμένου καφέ απλωνόταν στον αέρα.

Ο ήχος από ρόδες που κυλούσαν γδέρνοντας το χαλίκι την έκανε να στρίψει το κεφάλι και η καρδιά της χοροπήδησε όταν είδε ένα κορίτσι με βαθυγάλανες πλεξούδες και γυαλιστερά λεοπάρ πατίνια.

«Μπαμπά, πάω να κάνω πατίνια με τη Μάρνι Μεί!» φώναξε. Είχε ήδη βγάλει τα παπούτσια του σχολείου και φορούσε τα φθαρμένα της πατίνια. Κάποτε ήταν ροζ φραουλί, αλλά με τον ήλιο και τη σκόνη είχαν γίνει θαμπό μοβ.

Σε έναν κόσμο όπου η μαγεία έχει ξεχαστεί και
οι μονόκεροι ζουν ανάμεσά μας αλλά δε γίνονται αντιληπτοί,
ένα νεαρό κορίτσι ανακαλύπτει ότι είναι
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΜΟΝΟΚΕΡΩΝ...

Μεγαλώνοντας σε μια πολύβουη πόλη, η Ελοντί Λάιτφουτ
πιστεύει ότι τα έχει δει όλα. Το μόνο που δεν είχε δει ποτέ
μέχρι τώρα ήταν... ένας μονόκερος! Και όχι μόνο αυτό,
αλλά μπορεί να αισθανθεί και τη μαγεία του. Είναι
λες και τους ενώνει ένας μοναδικός μαγικός δεσμός.

Παρόλο που το χάρισμα της Ελοντί
είναι συναρπαστικό, είναι ταυτόχρονα κι επικίνδυνο.
Σύντομα η Ελοντί συνειδητοποιεί ότι πρέπει
να προστατέψει τον μονόκερό της
με κάθε κόστος.

Από 7 ετών

ISBN: 978-618-01-5172-5

9 786180 151725

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΟΦ. 27948

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr